

convenientment les qüestions i problemàtiques que es pretenen regular, sense perjudici de què determinats aspectes puntuals puguin ser precisats o millorats als efectes d'una major claredat expositiva i, per tant, als efectes d'una seguretat jurídica més gran, tal i com es detalla anteriorment, el criteri del Govern a la Proposició de llei d'arbitratge del Principat d'Andorra és positiu.

Andorra la Vella, 16 de juliol del 2014

3- PROCEDIMENTS ESPECIALS

3.6 Tractats internacionals

Edicte

La Sindicatura, en reunió tinguda el dia 23 de juliol del 2014, ha examinat el document que li ha tramès el M. I. Sr. Cap de Govern, registrat en data 8 de juliol del 2014, sota el títol **Proposta d'acceptació de l'Estatut de la Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat** i, exercint les competències que li atribueix el Reglament del Consell General en els articles que es citaran, ha acordat:

1. D'acord amb l'article 18.1.d), admetre a tràmit aquest escrit, sota la qualificació de Tractat Internacional i procedir a la seva tramitació com a tal.
2. D'acord amb els articles 92.2 i 117, ordenar la seva publicació i obrir un període de quinze dies per a la presentació d'esmenes. Aquest termini finalitza el dia 22 de setembre del 2014, a les 17.30h.

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 23 de juliol del 2014

Vicenç Mateu Zamora
Síndic General

Proposta d'acceptació de l'Estatut de la Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat

La Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat (d'ara endavant la Conferència de l'Haia) és l'organització internacional més antiga amb seu a l'Haia, als Països Baixos. La Conferència de l'Haia va néixer a partir d'una conferència internacional a finals del segle XIX, promoguda pel Govern neerlandès. Durant les primeres dècades del seu funcionament va conservar el format d'una conferència diplomàtica: les sessions de la Conferència de l'Haia es convocaven a iniciativa del

país que acceptava acollir la reunió. Abans de la segona guerra mundial, sis sessions van tenir lloc, portant els primers fruits de la cooperació internacional, ja que alguns acords es van adoptar a nivell europeu. La setena sessió, convocada l'any 1951, va marcar un canvi important perquè els Estats van elaborar i adoptar l'Estatut de la Conferència de l'Haia de Dret Internacional i Privat (en vigor a partir de l'any 1955), que va transformar la Conferència de l'Haia en l'organisme de cooperació intergovernamental permanent que coneixem avui en dia i que té per objectiu unificar de manera progressiva les normes de dret internacional privat. La necessitat d'unificar aquestes normes prové de les diferències entre els sistemes legals nacionals, que són els que defineixen les normes a aplicar en situacions jurídiques. Quan aquestes situacions jurídiques inclouen un element d'estrangeria, sovint els sistemes legals nacionals s'oposen i creen conflictes difícils de resoldre.

Des de la seva creació l'any 1893, la Conferència de l'Haia s'ha donat per missió de crear un quadre jurídic sempre més segur per als individus i per a les empreses en l'àmbit del dret internacional privat. Amb aquest objectiu, la Conferència de l'Haia ha elaborat al llarg dels decennis convenis que ofereixen solucions als problemes legals concrets que sorgeixen en les relacions transfrontereres civils i comercials entre persones físiques i/o jurídiques. La Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat, verdadera organització legislativa internacional, ha elaborat així un cos de 39 tractats multilaterals que cobreixen aspectes específics de temes com les transaccions comercials internacionals, els procediments civils, els matrimonis i els divorcis, el conflicte de lleis pel que fa a les disposicions testamentàries, el reconeixement de documents legals, el segrest de menors, la responsabilitat dels productes, l'accés a la justícia, etc. L'organització es concentra principalment en quatre camps del dret internacional privat: la cooperació judicial i administrativa internacional, els conflictes de llei, la competència jurisdiccional i l'execució de sentències estrangeres, tots temes d'interès en una societat sempre més globalitzada.

L'organització, que ara disposa d'un secretariat permanent, conserva en part la flexibilitat dels seus inicis i permet als Estats interessats d'adherir-se als convenis i tractats que elabora la Conferència de l'Haia sense que hagin d'esdevenir per força membres de l'organització. Així mateix ha procedit Andorra, que en els dos darrers decennis ha firmat i ha ratificat els quatre convenis següents:

- El Conveni del 29 de maig de 1993 relatiu a la protecció dels infants i a la cooperació en matèria

d'adopció internacional (vigent a Andorra des de l'1 de maig del 1997).

- El Conveni del 5 d'octubre de 1951 pel qual se suprimeix l'exigència de la legalització dels documents públics estrangers (vigent a Andorra des del 31 de desembre del 1996).

- El Conveni del 2 d'octubre de 1975 sobre el reconeixement i l'execució de les decisions relatives a les pensions compensatòries (vigent a Andorra des de l'1 de juliol del 2012).

- El Conveni del 25 d'octubre de 1980 sobre els aspectes civils del segrest internacional de menors (vigent a Andorra des de l'1 de juliol de 2011).

La participació en aquests convenis ha permès d'apropar el Principat d'Andorra al treball coherent i consistent que produeix la Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat, i de beneficiar-se dels progressos que es van realitzant al si d'aquesta organització, desenvolupant una xarxa molt útil de relacions multilaterals en els aspectes regulats per aquests convenis. Actualment, els Estats membres de la Conferència de l'Haia són 75, principalment països d'Europa, de l'Amèrica Llatina i de l'Orient Mitjà, així com la Unió Europea. Afegint-hi els 68 països que no són membres de la Conferència però que són part d'alguns dels convenis, són unes 140 nacions les que estan involucrades en els treballs de l'organització. Veient-ne els beneficis, el Govern d'Andorra ha valorat positivament l'adhesió d'Andorra a la Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat i l'acceptació de l'Estatut de l'organització. La qualitat d'Estat membre permetrà a Andorra de participar de ple dret en totes les reunions, sessions i treballs que consideri oportuns, i rebre assessorament dels seus experts en qualsevol dels temes de què tractin els convenis dels quals Andorra és part, però també en tots els àmbits de treball de l'organització.

El text de l'Estatut de l'Haia és un text curt, format per 16 articles que descriuen principalment el funcionament intern de l'organisme i no tenen quasi cap tipus de conseqüència per al Principat d'Andorra pel que fa a efectes sobre l'ordre normatiu intern perquè no exigeix cap tipus de condició prèvia del nostre sistema jurídic o polític. Aquest Estatut demostra l'esperit pràctic i flexible de la Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat, que té per objectiu trobar solucions als problemes de dret internacional privat, unificant les normes de dret internacional privat (article 1), independentment del tipus de règim polític dels Estats.

Els articles 4 a 8 descriuen les funcions i competències dels òrgans principals de la Conferència. Entre aquests trobem en primer lloc la Sessió Plenària de la Conferència: és la reunió de

tots els membres de l'organisme i dels Estats part dels Convenis de l'Haia. Es reuneix cada 4 anys, i és l'òrgan encarregat d'adoptar formalment els textos dels convenis i les recomanacions. És interessant notar que en les sessions plenàries s'aplica el principi d'igualtat entre els Estats; d'acord amb les regles de procediment de les sessions plenàries, cada Estat membre, i doncs Andorra també, té dret a un vot. L'òrgan executiu de l'organització és el Consell Especial sobre els Afers Generals i la Política de la Conferència: està format pels representants de cada Estat membre, treballa sobre els convenis però també en la preparació de les sessions plenàries de la Conferència i de la planificació general del treball de la Conferència, així com del seu desenvolupament estratègic. Actualment es reuneix una vegada l'any. Finalment mencionem l'Oficina Permanent, que és el secretariat de la Conferència de l'Haia. Té per funció principal preparar i organitzar les sessions plenàries i les comissions especials. L'Oficina està formada per funcionaris internacionals i la dirigeix un secretari general, assistit per un secretari general adjunt, un primer secretari i un secretari, i un petit equip de tècnics.

Per facilitar les comunicacions entre els membres de la Conferència, l'article 7 preveu que els Estats hauran de designar un òrgan nacional d'enllaç, que en el cas d'Andorra serà el Ministeri d'Afers Exteriors.

Els articles 9 a 11 de l'Estatut detallen alguns aspectes relatius a les despeses de l'organisme i a l'adopció del seu pressupost. Històricament, el Govern dels Països Baixos assumeix una part de les despeses de l'organització, en particular aquelles que resulten de les sessions ordinàries i extraordinàries de la Conferència, mentre els altres Estats membres han de cobrir les despeses de viatge i de sojorn dels propis experts a les reunions a més del pagament d'una quota anual al pressupost de l'organització. Els articles 12 a 15 del text precisen les regles de funcionament dels òrgans i de la Conferència i l'article 16 preveu les normes relatives a la denúncia del conveni.

Tenint en compte les consideracions exposades, s'aprova:

L'acceptació de l'Estatut de la Conferència Internacional de l'Haia de Dret Internacional Privat.

El Ministeri d'Afers Exteriors donarà a conèixer la data d'entrada en vigor d'aquest text per a Andorra.

Estatut de la Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat

(En vigor des del 15 de juliol de 1955)*¹

Els governs dels països que s'enumeren a continuació:

La República Federal d'Alemanya, Àustria, Bèlgica, Dinamarca, Espanya, Finlàndia, França, Itàlia, el Japó, Luxemburg, Noruega, els Països Baixos, Portugal, el Regne Unit de Gran Bretanya i Irlanda del Nord, Suècia i Suïssa;

Considerant el caràcter permanent de la Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat;

Amb el desig d'accentuar aquest caràcter;

Havent estimat desitjable, amb aquesta finalitat, de dotar la Conferència d'un estatut;

Han convingut les disposicions següents:

Article 1

La Conferència de l'Haia té com a objecte treballar en la unificació progressiva de les normes de dret internacional privat.

Article 2

1. Són membres de la Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat els Estats que ja han participat en una o diverses sessions de la Conferència i que accepten aquest Estatut.

2. Poden esdevenir membres tots els altres Estats la participació dels quals presenti un interès de naturalesa jurídica per als treballs de la Conferència. L'admissió de nous Estats membres la decideixen els governs dels Estats participants, a proposta d'un o diversos d'ells, per majoria dels vots emesos, en el

termini de sis mesos a partir del dia en què s'hagi sotmès aquesta proposta als governs.

3. L'admissió esdevé definitiva del fet de l'acceptació d'aquest Estatut per part de l'Estat interessat.

Article 3

1. Els Estats membres de la Conferència poden decidir, en una reunió sobre els afers generals i la política en la qual participin la majoria d'ells, i per majoria dels vots emesos, d'admetre també com a membre tota organització regional d'integració econòmica que hagi sotmès al secretari general una sol·licitud d'admissió. Tota referència feta als membres en aquest Estatut comprèn, llevat de disposicions contràries, aquestes organitzacions membres. L'admissió només esdevé definitiva després de l'acceptació de l'Estatut per part de l'organització regional d'integració econòmica concernida.

2. Per poder demanar l'admissió a la Conferència en qualitat de membre, una organització regional d'integració econòmica ha d'estar formada únicament per Estats sobirans i ha de tenir transferides pels seus Estats membres les competències per un conjunt de matèries que són competència de la Conferència, incloent-hi el poder de prendre decisions sobre aquestes matèries que obliguin els seus Estats membres.

3. Cada organització regional d'integració econòmica que diposita una sol·licitud d'admissió presenta, al mateix temps que la sol·licitud, una declaració de competència que precisa les matèries per a les quals els seus Estats membres li han transferit la competència.

4. Una organització membre i els seus Estats membres han d'assegurar que tota modificació relativa a la competència o a la composició d'una organització membre sigui notificada al secretari general, el qual difon aquesta informació als altres membres de la Conferència.

5. S'entén que els Estats membres d'una organització membre conserven les seves competències sobre tota matèria per a la qual no han estat específicament declarades o notificades les transferències de competència.

6. Tot membre de la Conferència pot sol·licitar a l'organització membre i als seus Estats membres que aportin informació sobre la competència de l'organització membre respecte de qualsevol qüestió específica que tracti la Conferència. L'organització membre i els seus Estats membres han d'assegurar que es doni aquesta informació en resposta a aquesta sol·licitud.

7. L'organització membre exerceix els drets inherents a la seva qualitat de membre, en alternança amb els seus Estats membres que són membres de la

* L'Estatut va ser adoptat en la Setena sessió de la Conferència de l'Haia de dret internacional privat, el 31 d'octubre de 1951, i va entrar en vigor el 15 de juliol de 1955. En la seva Vintena sessió, del 30 de juny del 2005 (acta final C), es van adoptar esmenes i els membres les van aprovar el 30 de setembre del 2006 i van entrar en vigor l'1 de gener del 2007.

¹ El 30 de juny del 2005, a més dels Estats fundadors esmentats al preàmbul, havien acceptat l'Estatut els Estats següents: Àfrica del Sud, Albània, l'Argentina, Austràlia, Bielorússia, Bòsnia i Hercegovina, el Brasil, Bulgària, el Canadà, Croàcia, Egipte, Eslovènia, Estònia, els Estats Units d'Amèrica, l'ex-República Iugoslava de Macedònia, la Federació Russa, Geòrgia, Grècia, Hongria, Irlanda, Islàndia, Israel, Jordània, Letònia, Lituània, Malàisia, Malta, el Marroc, Mèxic, Mònaco, Nova Zelanda, Panamà, el Paraguai, el Perú, Polònia, la República de Corea, la República d'Eslovàquia, la República Txeca, Romania, Sèrbia i Montenegro, Sri Lanka, el Surinam, Turquia, Ucraïna, l'Uruguai, Veneçuela, Xile, la República Popular de la Xina i Xipre.

Conferència, en els seus àmbits de competència respectius.

8. L'organització membre pot disposar, per a les matèries que siguin de la seva competència, en qualsevol reunió de la Conferència a la qual tingui dret a participar, d'un nombre de vots igual al nombre dels seus Estats membres que li hagin transferit la competència en la matèria en qüestió i que tenen dret a votar en aquesta reunió, i s'hagin enregistrat per participar-hi. Quan l'organització membre exerceix el seu dret de vot, els seus Estats membres no exerceixen el seu, i a l'inrevés.

9. "Organització regional d'integració econòmica" significa una organització internacional composta únicament d'Estats sobirans i que posseeix competències transferides pels seus Estats membres per a un conjunt de matèries, incloent-hi el poder de prendre decisions que obliguen els seus Estats membres sobre aquestes matèries.

Article 4

1. El Consell sobre els afers generals i la política (en endavant, "el Consell"), que es compon de tots els membres, s'encarrega del funcionament de la Conferència. En principi, les reunions del Consell tenen lloc anualment.

2. El Consell s'encarrega del funcionament de la Conferència mitjançant una Oficina Permanent de la qual dirigeix les activitats.

3. El Consell examina totes les propostes destinades a figurar en l'ordre del dia de la Conferència i pot apreciar lliurement el curs que s'ha de donar a aquestes propostes.

4. La Comissió d'Estat neerlandesa, instituïda pel decret reial del 20 de febrer de 1897, amb vista a promoure la codificació del dret internacional privat, fixa, després de consulta amb els membres de la Conferència, la data de les sessions diplomàtiques.

5. La Comissió d'Estat s'adreça al Govern dels Països Baixos per a la convocatòria dels membres. El president de la Comissió d'Estat presideix les Sessions de la Conferència.

6. Les Sessions ordinàries de la Conferència tindran lloc, en principi, cada quatre anys.

7. Quan sigui necessari, el Consell pot, després de consultar-ho amb la Comissió d'Estat, demanar al Govern dels Països Baixos de reunir la Conferència en sessió extraordinària.

8. El Consell pot consultar la Comissió d'Estat sobre qualsevol altra qüestió que interessi a la Conferència.

Article 5

1. L'Oficina Permanent té la seu a l'Haia. La componen un secretari general i quatre secretaris

que són nomenats pel Govern dels Països Baixos a proposta de la Comissió d'Estat.

2. El secretari general i els secretaris hauran de tenir coneixements jurídics i una experiència pràctica apropiats. En el seu nomenament es tindrà també en compte la diversitat de la representació geogràfica i de l'especialitat jurídica.

3. El nombre de secretaris pot ser augmentat, de conformitat amb l'article 10, després de consultar-ho amb el Consell.

Article 6

Sota la direcció del Consell, l'Oficina Permanent s'encarrega:

a) de la preparació i l'organització de les Sessions de la Conferència de l'Haia i també de les reunions del Consell i les comissions especials;

b) dels treballs del Secretariat de les Sessions i les reunions previstes més amunt;

c) de totes les tasques pròpies de l'activitat d'un secretariat.

Article 7

1. Per tal de facilitar les comunicacions entre els membres de la Conferència i l'Oficina Permanent, el govern de cadascun dels Estats membres ha de designar un òrgan nacional i cada organització membre un òrgan d'enllaç.

2. L'Oficina Permanent pot tenir contacte amb tots els òrgans així designats i amb les organitzacions internacionals competents.

Article 8

1. Les sessions i el Consell poden, en l'interval de les Sessions, crear comissions especials per tal d'elaborar projectes de conveni o estudiar qüestions de dret internacional privat compreses en l'objecte de la Conferència.

2. Les sessions, el Consell i les comissions especials funcionen, sempre que sigui possible, sobre la base del consens.

Article 9

1. Les despeses previstes en el pressupost anual es reparteixen entre els Estats membres de la Conferència.

2. Una organització membre no està obligada a contribuir al pressupost anual de la Conferència, a més dels seus Estats membres, però paga una quantitat, determinada per la Conferència en concertació amb l'organització membre, per tal de cobrir les despeses administratives addicionals que es deriven de la seva condició de membre.

3. En tots els casos, les despeses de desplaçament i estada dels delegats al Consell i a les Comissions van a càrrec dels membres representats.

Article 10

1. El pressupost de la Conferència se sotmet, cada any, a l'aprovació del Consell dels representants diplomàtics dels Estats membres a l'Haia.

2. Aquests Representants fixen també el repartiment, entre els Estats membres, de les despeses previstes en el pressupost a càrrec d'aquests darrers.

3. Els representants diplomàtics es reuneixen, amb aquest fi, sota la presidència del ministre d'Afers Exteriors del Regne dels Països Baixos.

Article 11

1. De les despeses que resultin de les sessions ordinàries i extraordinàries, se'n fa càrrec el Govern dels Països Baixos.

2. En tot cas, les despeses de desplaçament i estada dels delegats són a càrrec dels membres respectius.

Article 12

Els usos de la Conferència continuen en vigor en tot allò que no sigui contrari a aquest Estatut o els reglaments.

Article 13

1. Les modificacions d'aquest Estatut han de ser adoptades per consens dels Estats membres presents en una reunió sobre els afers generals i la política.

2. Aquestes modificacions han d'entrar en vigor, per a tots els membres, tres mesos després de la seva aprovació per dos terços dels Estats membres, de conformitat amb els seus procediments interns respectius, però no abans d'un termini de nou mesos després de la data d'adopció.

3. La reunió esmentada a l'apartat 1 pot, per consens, modificar els terminis esmentats a l'apartat 2.

Article 14

Les disposicions d'aquest Estatut es complementaran amb reglaments per tal d'assegurar-ne l'execució. Aquests reglaments seran elaborats per l'Oficina Permanent i sotmesos a l'aprovació d'una sessió diplomàtica del Consell dels representats diplomàtics o del Consell sobre els afers generals i la política.

Article 15

1. Aquest Estatut serà sotmès a l'acceptació dels governs dels Estats que hagin participat en una o diverses Sessions de la Conferència. Entrarà en vigor a partir del moment que sigui acceptat per la majoria dels Estats representats a la setena sessió.

2. La declaració d'acceptació serà dipositada prop del Govern neerlandès, que ho posarà en coneixement dels governs a què fa referència l'apartat 1 d'aquest article.

3. El Govern neerlandès notifica, en cas que s'admeti un nou membre, la declaració d'acceptació d'aquest nou membre a tots els membres.

Article 16

1. Cada membre podrà denunciar aquest Estatut després d'un període de cinc anys a partir de la data en què entri en vigor d'acord amb els termes de l'article 15, apartat 1.

2. La denúncia ha de ser notificada al Ministeri d'Afers Exteriors del Regne dels Països Baixos, almenys sis mesos abans de l'expiració de l'any pressupostari de la Conferència, i esdevindrà efectiva a l'expiració d'aquest any, únicament, però, respecte del membre que l'hagués notificada.

Els textos francès i anglès de l'Estatut, tal com va ser esmenat l'1 de gener de 2007, són igualment fefaents.

Llista d'Estats Membres de la Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat

Situació a 9 d'abril del 2014

Estats membres; 75 països

Estat	Membre des de
Albània	4 de juny del 2002
Alemanya	14 de desembre del 1955
Argentina	28 d'abril del 1972
Austràlia	1 de novembre del 1973
Àustria	15 de juliol del 1955
Bielorússia	12 de juliol del 2001
Bèlgica	15 de juliol de 1955
Bòsnia i Hercegovina	7 de juny del 2001
Brasil	23 de febrer del 2001
Bulgària	22 d'abril del 1999
Burkina Faso	16 d'octubre del 2013
Canadà	7 d'octubre del 1968
Costa Rica	27 de gener del 2011
Croàcia	12 de juny del 1995
Dinamarca	15 de juliol del 1955
Egipte	24 d'abril del 1961
Equador	2 de novembre del 2007

Eslovàquia	26 d'abril del 1993
Eslovènia	18 de juny del 1992
Espanya	15 de juliol del 1955
Estònia	13 de maig del 1998
Estats Units d'Amèrica	15 d'octubre del 1964
República de Macedònia	20 de setembre del 1993
Federació russa	6 de desembre del 2001
Filipines	14 de juliol del 2010
Finlàndia	2 de desembre del 1955
França	20 d'abril del 1964
Geòrgia	28 de maig del 2001
Grècia	26 d'agost del 1955
Hongria	6 de gener del 1987
Islàndia	14 de novembre del 2003
India	13 de març del 2008
Irlanda	26 d'agost del 1955
Israel	24 setembre del 1964
Itàlia	26 de juny del 1957
Japó	27 de juny del 1957
Jordània	13 de juny del 2001
Letònia	11 d'agost del 1992
Lituània	23 d'octubre del 2001
Luxemburg	12 de març del 1956
Malàisia	2 d'octubre del 2002
Malta	30 de gener del 1995
Maurici	19 de gener del 2011
Mèxic	18 de març del 1986
Mònaco	8 d'agost del 1996
Montenegro	1 de març del 2007
Marroc	6 de setembre del 1993
Nova Zelanda	5 de febrer del 2002
Noruega	15 de juliol 1955
Països Baixos	15 de juliol del 1955
Panamà	29 de maig del 2002
Paraguai	28 de juny del 2005
Perú	29 de gener del 2001
Polònia	29 de maig del 1984
Portugal	15 de juliol del 1955
Regne Unit de Gran Bretanya i Irlanda del Nord	15 de juliol del 1955
República de Corea	20 d'agost del 1997

República Popular de Xina	3 de juliol del 1987
República Txeca	28 de gener del 1993
Romania	10 d'abril del 1991
Sèrbia	26 d'abril del 2001
Sri Lanka	27 de setembre del 2001
Sud Àfrica	14 de febrer del 2002
Suècia	15 de juliol del 1955
Suïssa	6 de maig del 1957
Surinam	7 d'octubre del 1977
Turquia	26 d'agost del 1955
Ucraïna	3 de desembre del 2003
Unió Europea	3 d'abril del 2007
Uruguai	27 de juliol del 1983
Veneçuela	25 de juliol del 1979
Vietnam	10 d'abril del 2013
Xile	25 d'abril del 1986
Xipre	8 d'octubre del 1984
Zàmbia	17 de maig del 2013

Llistat de Declaracions i Notificacions a l'Estatut de la Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat

Situació a 9 d'abril del 2014

Unió Europea

“La Comunitat Europea s'esforçarà d'examinar si té interès en adherir-se als convenis de l'Haia, sempre que hi hagi competència comunitària. Si aquest interès existeix, la Comunitat Europea, en cooperació amb la Conferència de Dret Internacional Privat de l'Haia, farà tots els esforços per superar les dificultats que deriven de l'absència d'una clàusula relativa a l'accessió d'una Organització Regional Econòmica als dits convenis.

La Comunitat Europea es compromet a més a fer que sigui possible pels representants de l'Oficina Permanent de la Conferència de l'Haia de prendre part a les reunions d'experts organitzades per la Comissió de les Comunitats Europees en les quals es tracten temes d'interès de la Conferència de l'Haia.”

Declaració de competència de la Comunitat Europea especificant les matèries en les quals els seus Estat membres li han transferit competències.

“1. Aquesta Declaració es fa d'acord amb l'article 3(3) de l'Estatut de la Conferència de l'Haia de Dret

Privat Internacional (d'ara endavant HCCH) i especifica les matèries en les quals la competència ha estat transferida a la Comunitat Europea pels seus Estats membres.

2. La Comunitat Europea té competències internes per adoptar mesures generals i específiques relatives al dret internacional privat en diversos camps en els seus Estats membres. En relació a matèries que entren en el marc de treball de la HCCH, la Comunitat Europea, en particular i d'acord amb el títol IV del Tractat CE, té competència per adoptar mesures en el camp de la cooperació judicial en matèria civil que tinguin implicacions transfrontereres, sempre que siguin necessàries pel funcionament correcte del mercat interior (articles 61(c) i 65 Tractat EC). Aquestes mesures inclouen: (a) millorar i simplificar el sistema del servei transfronterer de documents judicials i extrajudicials; cooperació en l'obtenció de proves; reconeixement i execució de decisions en casos civils i comercials, incloses decisions en casos extrajudicials; (b) promoure la compatibilitat de les normes aplicables en els Estats membres relatives als conflictes de llei i de jurisdicció; (c) eliminar els obstacles al bon funcionament dels procediments civils, promovent si escau la compatibilitat de les normes de procediment civil aplicables als Estats membres.

3. En àrees que no cauen en la seva competència exclusiva, la Comunitat Europea haurà d'actuar d'acord amb el principi de subsidiarietat, sempre i quan els objectius de l'acció proposada no poden ser suficientment complerts pels Estats membres, i pot, doncs, per raons d'escala o d'efectes de l'acció proposada, ser més ben acomplerta per la Comunitat Europea. L'acció de la Comunitat Europea no pot excedir el que és necessari per complir els seus objectius.

4. A més a més, la Comunitat Europea té competència en altres camps que poden ser subjectes a Convenis de la HCCH, com en el camp del mercat interior (article 95 Tractat EC) o la protecció del consumidor (article 153 Tractat EC).

5. La Comunitat Europea ha fet ús de les seves competències adoptant una sèrie d'instruments d'acord amb l'article 61(c) del Tractat EC, com :

- Reglament (CE) N°1346/2000 del Consell del 29 de maig del 2000 sobre procediments d'insolvència,
- Reglament (CE) N° 1348/2000 del 29 de maig del 2000 relatiu a la notificació i al trasllat en els Estats membres de documents judicials i extrajudicials en matèria civil o mercantil,
- Reglament (CE) N°44/2001 del 22 de desembre del 2000 relatiu a la jurisdicció, reconeixement i execució en les matèries civils i comercials,

-Reglament (CE) N°1206/2001 del 28 de maig del 2001 sobre cooperació entre els tribunals dels Estat membres en l'obtenció de proves en matèries civils i comercials,

- Directiva 2003/8/EC del Consell del 27 de gener del 2003 destinada a millorar l'accés a la justícia en litigis transfronterers mitjançant l'establiment d'unes normes mínimes comunes relatives a la justícia gratuïta per aquests litigis,

- Reglament (CE) N°2201/2003 del 27 de novembre del 2003 relatiu a la competència, el reconeixement i execució de sentències en matèria matrimonial i de responsabilitat parental, per la qual es deroga el Reglament (EC) N° 1347/2000,

- Reglament (CE) N° 805/2004 del Parlament Europeu i del Consell del 21 d'abril del 2004 creant un títol executiu europeu per crèdits no impugnats.

Altres disposicions sobre dret privat internacional també es poden trobar en la legislació comunitària, particularment en l'àrea de la protecció del consumidor, de les assegurances, dels serveis financers i de la propietat intel·lectual. Així, les directives comunitàries afectades per la Convenció de l'Haia sobre la Llei aplicable a certs drets sobre títols detinguts per un intermediari van ser adoptades en base a l'article 95 del Tractat CE.

6. Inclòs quan no hi cap referència explícita a les competències externes en el Tractat CE, resulta de la jurisprudència de la Cort de Justícia de les Comunitats Europees que les disposicions del Tractat CE esmentades constitueixen la base legal ja no tant sols pels actes interns de la Comunitat, sinó també per la conclusió d'acords internacionals per part de la Comunitat. La Comunitat pot concloure acords internacionals sempre que la competència interna ja hagi sigut utilitzada per adoptar mesures d'aplicació de polítiques comuns, com s'han llistat aquí sobre, o si un acord internacional és necessari per obtenir un dels objectius de la Comunitat Europea. (*) Les competències externes de la Comunitat són exclusives quan l'acord internacional afecta les normes internes de la Comunitat o modifica el seu camp d'aplicació.(**) Quan així succeeix, no pertoca a l'Estat membre sinó a la Comunitat d'entrar en negociacions externes amb Estats tercers o organitzacions internacionals. Un acord internacional pot caure en la seva totalitat o només en part a dins de la competència exclusiva de la Comunitat.

7. Els instruments de la Comunitat són normalment vinculants per a tots els Estats membres. En relació al títol IV del Tractat CE, que inclou la base legal per la cooperació judicial en matèries civils, un règim especial s'aplica a Dinamarca, Irlanda i el Regne Unit. Les mesures preses de conformitat amb l'article

IV del Tractat CE no són vinculants ni aplicables a Dinamarca. Irlanda i el Regne Unit prenen part en instruments jurídics adoptats sota el títol IV del Tractat CE si així ho notifiquen al Consell, a aquest efecte. Irlanda i el Regne Unit han decidit d'acceptar totes les mesures llistades al punt anterior 5.

8. L'abast de la competència que els Estats membres han transferit a la Comunitat Europea en aplicació del Tractat CE és, per naturalesa, contínuament evolutiu. La Comunitat Europea i els seus Estats membres s'asseguren que qualsevol canvi en les competències de la Comunitat es notificaran sense retard al secretari general de la HCCH així com estipulat en l'article 3(4) de l'Estatut.

(*) Opinió 1/76 de la Cort de Justícia, ECR 1977, p. 741; Opinió 2/91, ECR 1993, p. 1-1061; Cas 22/70 ("AETR"); Commission v. Council, ECR 1971, p. 263; Cas-C-467198 ("open skies"), Commission v. Denmark, ECR 2002, p. 1-9519.

(**) Cas 22/70 ("AETR"), Commission v. Council, Case-C-467198 ("open skies"), Commission v. Denmark."

Declaració de successió (Unió Europea, 29 de gener del 2010)

"... a partir de l'1 de desembre 2009, la Unió Europea reemplaça i succeeix a la Comunitat Europea (article 1, apartat tercer del Tractat de la Unió Europea així com resulta de l'esmena introduïda pel Tractat de Lisboa) i ha exercit tots els drets i assumit totes les obligacions de la Comunitat Europea mentre continuava a exercir drets i assumir obligacions de la Unió Europea. El secretari general del Consell de la Unió Europea, té en conseqüència l'honor de notificar a la Representació Permanent dels Països Baixos prop de la Unió Europea, que, a partir de l'1 de desembre 2009, la Comunitat Europea ha estat reemplaçada i substituïda per la Unió Europea a efectes de tots els convenis i acords pels quals el ministre dels Afers Estrangers del Regne de Països Baixos actua com a depositari i dels quals la Comunitat Europea, reemplaçada a partir de l'1 de desembre del 2009 per la Unió Europea, és part contractant."

Països Baixos

Declaració

Declaració del 18 d'octubre del 2010

El Regne de Països Baixos consisteix en tres parts: els Països Baixos, les Antilles Neerlandeses i Aruba. Les Antilles Neerlandeses es componen de les illes de Curaçao, Sint Maarten, Bonaire, Sint Eustatius i Saba.

A partir del 10 d'octubre del 2010, les Antilles Neerlandeses han cessat d'existir com a part del Regne de Països Baixos. D'ençà, el Regne consisteix en quatre parts: els Països Baixos, Aruba, Curaçao i Sint Maarten. Curaçao i Sint Maarten gaudeixen d'un govern autònom dins del Regne, com també és el cas d'Aruba, i també era el cas de les Antilles Neerlandeses fins al 10 d'octubre del 2010. Aquests canvis constitueixen una modificació de les relacions constitucionals internes en el Regne de Països Baixos. El Regne de Països Baixos romandrà el subjecte del dret internacional dels acords internacionals conclosos. La modificació de la estructura del Regne no afectarà doncs la validitat dels acords internacionals ratificats pel Regne per compte de les Antilles neerlandeses. Aquests acords, incloses les reserves fetes, es continuaran aplicant a Curaçao i Sint Maarten. Les altres illes que havien format part de les Antilles Neerlandeses - Bonaire, Sint Eustatius i Saba - fan part dels Països Baixos, constituint ara la "part caribenya dels Països Baixos." Els acords que s'aplicaven a les Antilles Neerlandeses es continuaran aplicant a aquestes illes: nogensmenys, el Govern dels Països Baixos serà ara el responsable per aplicar aquests acords.

Nova Zelanda

Declaracions

Articles:

L'instrument d'acceptació conté la declaració següent:

"(...) que, de conformitat amb l'estatus constitucional de Tokelau i prenent en compte el compromís del Govern de Nova Zelanda pel desenvolupament d'un govern autònom per Tokelau a través d'un acte d'autodeterminació d'acord amb la Carta de Nacions Unides, aquesta ratificació no s'estendrà a Tokelau a menys i fins que una Declaració sigui emesa pel Govern de Nova Zelanda a aquest efecte prop del dipositari, en base a una consulta apropiada amb aquest territori"

Portugal

Declaració

Articles:

13-VIII-1999 – Declaració del Representant del Govern de la República Portuguesa:

"Considerant que la República portuguesa és responsable per les relacions exteriors de Macau, el meu Govern em va encomanar de declarar que representants de Macau, Territori a on l'Estatut de la Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat és vigent, han estat participat a les reunions de la Conferència, integrats en la delegació portuguesa.

També vaig rebre instruccions per declarar que, de conformitat amb la Declaració Conjunta del Govern de la República portuguesa i del Govern de la República Popular de Xina sobre la qüestió de Macau, signada a Beijing el 13 d'Abril del 1987, la República portuguesa romandrà fins el 19 de desembre del 1999, responsable de les relacions exteriors de Macau. Fins aquella data, Macau continuarà de participar a les reunions de la Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat integrat en la Delegació portuguesa. A partir del 20 de desembre del 1999, la República Popular de Xina assumirà l'exercici de la sobirania sobre Macau.

5- ALTRA INFORMACIÓ

5.3 Altres

Edicte

La Sindicatura, d'acord amb l'article 84 del Reglament del Consell General, ha examinat la candidatura presentada pel M. I. Sr. Ladislau Baró Solà, president del Grup Parlamentari Demòcrata, pel M. I. Sr. David Rios Rius, president del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, i pel M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany, president del Grup Parlamentari Mixt per a l'elecció d'un magistrat del Tribunal Constitucional i, atès que no ha estat formulada cap objecció dins el termini reglamentari, proclama el candidat següent:

Sr. Isidre Molas i Batllori

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 23 de juliol del 2014

Vicenç Mateu Zamora

Síndic General